

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obo/35/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013899533
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9013899533.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konkurznej veci úpadcu: Stredoslovenské stavby, a. s., Janka Kráľa 2, Žilina, IČO: 31 615 961, o odvolaní Ing. G. R., G., M., proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. marca 2013, č. k. 36-24K 261/1998-KI-1322, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 36-24K 261/1998-KI-1322 z 25. marca 2013 p o t v r d z u j e .

Odôvodnenie

Súd prvého stupňa napadnutým rozvrhovým uznesením rozhodol o rozdelení výťažku vo výške 212 483,04 eur tak, že z uvedenej sumy získanej speňažením konkurznej podstaty úpadcu uspokojil časť pohľadávok oddelených veriteľov, pohľadávky proti podstate a pohľadávky druhej triedy. Pohľadávky tretej a štvrtej triedy neuspokojil a vo výroku rozhodnutia uviedol aj konkrétne pohľadávky, ktoré sú vylúčené z uspokojovania. Medzi neuspokojené pohľadávky štvrtej triedy podľa § 32 ods. 2 písm. d/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení platnom od 01. februára 1998 (ďalej len ZKV), zaradil aj pohľadávku veriteľa uvedeného pod poradovým číslom 178 Ing. G. R., vo výške 3 726,22 eur (112 256,- Sk).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že v napadnutom rozvrhovom uznesení v bode III. pohľadávky proti podstate podľa § 31 ods. 2 ZKV sú uvedené len pohľadávky veriteľov, ktorí neboli v priebehu konkurzného konania uspokojení. Konkurzný súd sa v súlade s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obo 77/2012-1313 z 28. decembra 2012 opätovne zaoberal pohľadávkou proti podstate vo výške 1 659,70 eur veriteľa Ing. G. R. evidovaného v zozname pohľadávok pod poradovým číslom 178. Vo vzťahu k tejto pohľadávke uviedol, že veriteľ si uplatnil voči úpadcovi pohľadávku v celkovej výške 162 256,- Sk (5 385,91 eur) so zaradením do I. triedy, titulom nevyplatennej mzdy za mesiace apríl až jún 1999 a odstúpného ku skončeniu pracovného pomeru 30. júna 1999. Správkyňa konkurznej podstaty poprela veriteľovi poradie celej uplatnenej pohľadávky, pretože jeho pohľadávku vo výške 50 000,- Sk (1 659,70 eur) uznala ako pohľadávku proti podstate z dôvodu, že podľa § 66h ZKV bol veriteľ v pracovnom vzťahu s úpadcom ako vedúci pracovník v zmysle § 9 ods. 3 Zákonníka práce a v zmysle § 31 ods. 3 ZKV u vedúceho zamestnanca môže byť pracovný nárok

uspokojený len do výšky 10 000,- Sk mesačne. Zvyšok pracovných nárokov vo výške 112 256,- Sk (3 726,22 eur) zaradila do IV. triedy. Veriteľ podal incidenčnú žalobu, v ktorej sa domáhal určenia, že celá jeho pohľadávka vo výške 162 256,- Sk je pohľadávkou proti podstate. Právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 28 Cbi 33/00-23 z 28. 3. 2000 bola žaloba zamietnutá. Pri kontrole účtovných dokladov správkyňa zistila, že uvedený veriteľ si ako vedúci zamestnanec vyplatil mzdu nad rámec § 66h ZKV, a preto podala proti nemu žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 69 138,- Sk s príslušenstvom. Účastníci konania vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 52 Cbi 55/2005 pred prvým pojednávaním uzavreli 01. marca 2006 mimosúdnu dohodu o urovnaní dlhu, a preto správkyňa vzala žalobu späť. Podľa bodu 2 dohody o urovnaní dlhu si účastníci vzájomne započítali pohľadávky vo výške 50 000,- Sk. Podľa správkyne pohľadávka veriteľa zanikla na základe tejto dohody, a preto ju nezaradila do návrhu na rozvrhové uznesenie. Veriteľ poukázal na ustanovenie § 14 ods. 1 písm. i/ ZKV v znení platnom pre toto konkurzné konanie, podľa ktorého započítanie nie je možné v prípadoch, keď niektorý účastník nadobudol vzájomnú, inak započítateľnú pohľadávku až po vyhlásení konkurzu. Konkurzný súd dospel k záveru, že v danom prípade sa nejedná o vzájomné započítanie pohľadávok podľa § 580 Občianskeho zákonníka, čo by malo za následok aplikáciu § 14 ods. 1 písm. i/ ZKV. V danom prípade správkyňa ako zamestnávateľ uzavrela s veriteľom ako zamestnancom dohodu o urovnaní dlhu podľa § 32 Zákonníka práce, podľa ktorého si zamestnávateľ aj zamestnanec mohli uplatniť svoje sporné nároky písomnou dohodou o sporných nárokoch. Veriteľ rozdiel medzi peňažnými pohľadávkami vo výške 15 406,- Sk úpadcovi uhradil, čím potvrdil urovanie dlhu. Keďže pohľadávka veriteľa vo výške 50 000,- Sk (1 659,70 eur) zanikla vzájomným urovaním dlhu medzi správkyňou ako zamestnávateľom a veriteľom ako zamestnancom, súd pohľadávku veriteľa č. 178 Ing. G. R. nezaradil ako pohľadávku proti podstate do rozvrhového uznesenia.

Proti rozvrhovému uzneseniu podal veriteľ č. 178 Ing. G. R. odvolanie, v dôvodoch ktorého uviedol, že na podnet správcu uzavrel ako veriteľ so správcou 01. 03. 2006 dohodu o urovnaní dlhu, na základe ktorej došlo k vzájomnému započítaniu pohľadávok. Pohľadávky, ktoré boli predmetom započítania vznikli až po vyhlásení konkurzu, preto započítanie pohľadávok z 01. 03. 2006 je právnym úkonom v rozpore s § 14 ods. 1 písm. i/ ZKV a v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom. Vychádzajúc z uvedeného pohľadávka odvolateľa vo výške 50 000,- Sk (1 659,70 eur) nezanikla. Namietal, že súd pri posudzovaní uplatnenej pohľadávky pochybil, keď nároky odvolateľa posudzoval ako nároky zamestnanca a na právne vzťahy aplikoval ustanovenia Zákonníka práce. Zdôraznil, že v celom konaní vystupoval ako veriteľ č. 178, ktorý mal v konkurznom konaní priznanú pohľadávku proti podstate vo výške 1 659,70 eur, a tiež, že vzájomné pohľadávky vznikli po vyhlásení konkurzu. Navrhol, aby odvolací súd rozhodol o uspokojení jeho pohľadávky v plnej výške.

Správkyňa konkurznej podstaty v písomnom vyjadrení k odvolaniu zdôraznila, že odvolateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti. Podľa jej názoru na základe mimosúdnej dohody došlo k vzájomnému urovnaniu dlhu a takéto vysporiadanie pohľadávky nie je vzájomným započítaním pohľadávok podľa § 14 ods. 1 písm. i/ ZKV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p. prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Z obsahu spisu vyplýva, že veriteľ č. 178 Ing. G. R. v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa do rozvrhového uznesenia nezaradil medzi pohľadávky proti podstate ktoré sa uspokojia, jeho pohľadávku vo výške 1 659,70 eur (50 000,- Sk), ktorú správkyňa uznala.

Odvolací súd sa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa v napadnutej časti a poukazuje na správnosť dôvodov po skutkovej aj právnej stránke. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia uvádza, že predmetnú pohľadávku proti podstate veriteľa Ing. R. vo výške 50 000,- Sk (1 659,70 eur), ktorá bola pracovným nárokom, správkyňa konkurznej podstaty uspokojila v priebehu konkurzu na podklade dohody o urovnaní dlhu uzavretej 01. 03. 2006. Dohodu

obe strany splnili tým, že správkyňa vzala späť žalobu proti veriteľovi a veriteľ zaplatil správkyňi sumu 15 406,- Sk. Vzhľadom na uspokojenie veriteľovej pohľadávky proti podstate vo výške 50 000,- Sk v priebehu konkurzu v zmysle § 31 ods. 1 ZKV, súd prvého stupňa správne túto pohľadávku do rozvrhového uznesenia už nezahrnul.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.